

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 34. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056603488/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

Tænder du bar som en Hermelin
– spidse og elfenbenshvide –
en Mund til kildrende Elskovshvin
og Læber til Kys, som bide.

Saa sagte plasked den vuggende Sø –
hver Vove et Rosenblad,
der bares op under Ø:
de Vover nynnede om dig et brusende Farvekvad.

Dit Smil har en underlig Lødom,
dit Blik et drillende Skær;
men alt dit syngende Væsen
drager mig fjærn og nær.*

»Du improviserer?« spurgte Jakob gabende.

»Selvfølgelig. Det er jo baade Høstsol og
Aftenrøde.«

»Fanden forstaa de Digtere! De véd ikke
selv, hvad de sukker efter.«

»Vidste de det, var de ikke Digtere.«

Titus slap Kikkerten, der stod rettet ud mod
den lille lyse Prik, som var ved at forsvinde der-
ude. Han greb af Blomsteropsatsen en høj rød
Tulipan og drejede den mellem sine Fingre,
idet han stirrede ned i dens dybe Bæger, der var
sort i Bunden: En fløjelssort Nat slog sine bløde
Skygger om Befrugtningens Mysterium.

»Se,« – sagde han begejstret over et pludseligt
Indfald: »her danser seks strunke Riddere Rund-